

Adventi mesenaptár

December 3.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Petrolay Margit: Sürgős levél

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy rengeteg erdő. A rengeteg erdő kellős közepén állt egy kidőlt-bedőlt kis házikó. Ebben a házikóban lakott a Téalapó.

Nagyon-nagyon öreg volt már Téalapó, a szeme is rossz volt, a lába is fájtt időváltozáskor, hát csak üldögélt a kidőlt-bedőlt házikóban, és azzal mulattatta magát, hogy számlálgatta, hány nap van egy esztendőben. Már száz éve, hogy belekezdett, mégsem tudott a végére járni, mert mindig odavetődött valaki, és megzavarta a munkájában.

- Kipp-kopp! Itthon vagy-e, Téalapó?

- Itthon. Hogyne volnék itthon!

Hát egy kis cinke állt az ablak párkányán, az kopogtatott az ablakon.

- Éhes vagyok, Téalapó. Nem adnál egy kis szotyola magot? Majd ősszel megadom.

Máskor megint a nyulacska kopogtatott az ajtón.

- Kipp-kopp! Itthon vagy-e, Téalapó?

- Itthon. Hogyne volnék itthon!

- Eressz be, Téalapó! Elfogyott a tüzelőm, és fáznak a kis gyerekeim.

Majd hozok neked húsvétra szép hímes tojást. Mit volt mit tennie? Előkereste a szotyola magot, ne éhezzen szegény madárka, kinyitotta az ajtót, meg ne fázzanak szegény kis nyulacskák. Aztán újból hozzákezdett a számláláshoz, mert közben elfelejtette, hol is tartott már, s előlről kellett kezdenie...

- No, de most már nem hagyom magam többé megzavarni – mérgelődött Téalapó –, megszámlálom, ha addig élek is.

- Egy, kettő, három, négy... - mondogatta csendesen magában, és már el is jutott talán háromszázig, amikor ismét bezörgetett valaki az ablakon.

- Ki van kint? – szölt ki mogorván Téalapó. – Ki háborgat megint fontos dolgomban?

- Én vagyok, a postás bácsi! – hallatszott kívülről. – Levelet hoztam Téalapónak.

Erre már mégiscsak ki kellett nyitni az ajtót.

- Nagyon fontos levelet hoztam – mondotta a postás bácsi. – Az van ráírva: Sürgős! Tessék hát sürgősen elolvasni!

- Könnyű azt mondani! – dörmögte Téalapó. – Nem látom ám én az ilyen bolhabetűket.

- No, majd én segítek! – ajánlotta a postás bácsi. Kibontotta a levelet, és elolvasta, ahogy ott állt, szép sorjában:

„Kedves Téalapókám! Gyere el hozzám, mihelyt lehet! Fontos dologban kell beszélnem veled! Csókol: Lacika!”

Mit tehetett Téalapó? Felhúzta a meleg csizmáját, amivel hét mérföldet lehet egyszerre lépni, belebújt a bundájába, fejébe nyomta a prémes sapkáját; éppolyan volt most, mint egy falusi bakter. Becsomagolt magának egy kis útravalót, előkereste a vándorbotját, és elindult hetedhét országgá.

Ment, mendegélt a rengeteg erdőben, hát egyszer csak összetalálkozott a cinegével.

- Hej, cinege madaram, meg tudnád-e mondani nékem, merre lakik Lacika?

- Hogyne tudnám, Téalapókám! Menj csak mindig jobbra ebben a rengeteg erdőben, arra lakik Lacika!

Ment, mendegélt Téalapó, amerre a kis cinege mondta, hát egyszer csak kiért egy nagy, virágos rétre.

„Hát most ugyan merre tartsak?” – gondolta magában, és akkor hirtelen megpillantotta a mezei nyulacskát, amint éppen futni tanította a kisfiát.

- Hej, te nyulam-bulam, meg tudnád-e mondani nékem, merre lakik Lacika?

- Hogyne tudnám, Téalapókám! Menj csak mindig balra ezen a nagy, virágos réten! Arra lakik Lacika.

Ment, mendegélt Téalapó, amerre a nyulacska mutatta néki, hát egyszer csak elért egy nagy tornyos város szélére. A nagy tornyos város szélén szerencsére összetalálkozott a postás bácsival, amint éppen munka után hazaballagott.

- Ugyan, kedves postás bácsi, meg tudnád-e mondani nekem, merre lakik Lacika?

- Hogyne tudnám, Téalapókám! Menj csak szépen egyenesen ebben a nagy tornyos városban, míg egy icipici utcába nem érsz. Abban az icipici utcában lakik Lacika.

Fáradt volt Téalapó, útravalója is elfogyott már, mire megtalálta az icipici utcát. Be is esteledett, mire egy toronymagas házban megtalálta a kisfiút.

Jaj, talán már alszik is Lacika, hiszen öreg este van már! – gondolta Téalapó, és óvatosan csengetett, hogy fel ne ébressze Lacikát.

- Itt lakik Lacika? – kérdezte nagyanyótól, aki ajtót nyitott neki.

- Itt lakik, itt lakik! – felelte nagyanyó. – Tessék besétálni!

Lacika már ágyban volt, mert egész nap csak Téalapót várta, és elfáradt a sok várakozásban. Mégis megörült, amikor meglátta az ajtóban Téalapót.

- Jó estét, Téalapó! De régen vártalak! Jó, hogy megérkeztél!

- Jó estét, Lacika! De sokáig jöttem, amíg ideértem! Nagy rengeteg erdőn, virágos, nagy réten! Hetedhét országot végiggyalogoltam, mind megettem, ami útravalót hoztam.

- Jaj, kedves Téalapó, de jó, hogy eljöttél, nagy tornyos városban, hogy el nem tévedtél! – kiáltotta Lacika örömmel, és helyet csinált Téalapónak az ágya szélén.

- Nagyon fontos dologban kell veled beszélnem.

- Mondd csak, mondd, galambom! – mosolygott Téalapó.

- Tudod, Téalapókám... de hajlj közelebb, a füledbe súgom, mert nagy titok, amit mondok neked. Nagyanyókám vett egy szánkót karácsonyra, de a pénzéből már nem futotta – hóra. Hó nélkül a szánkó nem ér egy fagarast; hozzál nekem sok-sok jó ropogós havat!

- Jól van – bölintott Téalapó –, hozok neked, Lacikám, mert olyan szép levelet írtál nekem. Most csak feküdj le szépen, és aludj, mert elmondták már az esti mesét is a rádióban.

Le is feküdt Lacika, szemét is behunyta, el is aludt nyomban. Télapó meg éppen csak erre várt, szép lábujjhegyen kiosont a szobából, halkán becsukta maga megett az ajtót, hogy meg ne zavarja a kisfiú álmát, és elindult a csendes éjszakába.

Amerre ment, csillagos hó hullt az utakra, városra, tornyos nagy házakra.

Hó hullt a mezőre, rengeteg erdőre, és a puha hóban senki sem hallotta lépteinek zaját.

De reggel, mikor felébredtek a gyerekek, s kinéztek az ablakon, örömben felkiáltottak:

- Esik a hó! Esik a hó!

Lacika nem szólt semmit, csak mosolygott a kis rácsos ágyában, mert ő már tegnap este tudta, hogy itt járt a Télapó.

